

„Всеки един строи кораба на своя живот и сам по себе си светът е една огромна корабостроителница“

Есе

Колко трудно...да построиш кораб...

Колко трудна тема за есе...

Колко дълбоко мислещ е Радичков...

Колко трудно за разбиране е Радичковия Ноев ковчег, но каква мъдрост...

...Да построиш кораб – колко лесна детска мечта.

Детска мечта, която тръгва от малкото корабче на въртележката, в което искаш да се повозиш, та дори да трябва и със силен плач да убедиш родителите си.

Детска мечта, която продължава в силното ти желание да се повозиш на пиратския кораб, акостираш на пристана в гр.Поморие.

Детска мечта да тичаш на воля с приятели си като Васко да Гама от с.Рупча.

Детска мечта, която в тийнейджърските години те среща с „Титаник“, с първи трепети на сърцето и песента на Селин Дион „My Heart Will Go On“.

Детска мечта с един малък кораб, който с времето и порастването започва да става все по-голям и като се замисля, сега на 17 години може би наистина строя своя малък - голям кораб.

От детският кораб за опознаване на света, за свобода и игра, през кораба за любовта, през кораба на познанието – училището, което избрах, заради което пораснах бързо, защото се отделих от родителите си, и сама трябваше да плувам в едно непознато море – новото училище, което вече познавам до кораба за моята бъдеща мечта – мечта за университет и професия.

И може би, това е само един кораб, който с времето аз строя, който може би, всеки стори за себе си...

Може би, е въпрос на време, на пример, на принципи, кой как ще построи своя кораб.

Може би, затова Радичковият кораб е „Ноев ковчег“ и е такъв, защото времето, в което е живял е било друго, посоката е била друга...

Да, всеки строи своя кораб по различно време, с различни материали и инструменти...едни с любов и грижа, други с амбиция и сила, трети с надежда, четвърти с труд и упоритост...

Всеки строи своя кораб, и да света става корабостроителница, света става море от кораби.

Но, тези кораби трябва да имат посока, своя, но и обща, за да съхранят себе си, живота си, морето, или за да имат памет за себе си, за рода си, за морето си ...

Аз помня дядо, който живя до 92 години, и който неуморно до последният си ден се трудеше. Неговият кораб бе построен с трудолюбие и много знание за обикновените неща в ежедневието – как да се грижиш за здравето си, как да се храниш, как да обичаш животните, как да отглеждаш пчели, кога и как се садят зеленчуци, учеше ме на търпение и „да бъда веща“ в това което работя, разказваше историята на семейството ни.

Имам до себе си за пример и кораба на татко, който не е по-различен от този на дядо – трудолюбие и грижа, а този на мама е уникален – обич, познание, закрила...

Не зная как ще до построя моя кораб, но мисля, че имам посока, защото нося в сърцето си топлината на моето семейство и знанието за моя род.

И, може би Радичков е прав, че голямата корабостроителница на живота, трябва да има посока и памет, за да може всеки да продължи да строи своя кораб на своя живот.

Зорница Захаријева Асенова
XI В клас
ГПЧЕ „Й.Радичков“
Гр.Видин